

PRIBUVĒJOS IŠPAŽINTIS

Ta, kurios neįmanoma nuskandinti,
gali būti įveikta tik ugnimi.

SABINE EBERT

OBUOLYS

SABINE EBERT

PRIBUVĖJOS IŠPAŽINTIS

Romanas

Vertė
UAB „DATATEX“

Dramatis personae

Svarbiausi veikėjai. Istorinės asmenybės pažymėtos*.

Kristiansdorfo gyventojai

Kristianas, Meiseno markizo Oto fon Vetino riteris
Marta, jauna pribuvėja ir žolininkė, Kristiano žmona
Tomas, Klara ir Danielius, Kristiano ir Martos vaikai
Joana ir Marija, Martos podukros
Lukas, Kristiano riteris ir geriausias draugas
Adelė, Luko žmona
Davidas ir Jurgis, Kristiano ir Luko ginklanešiai
Jonas, kalvis
Ema, kalvio žmona ir Martos draugė
Johanas ir Guntramas, vyriausieji kalvio sūnūs
Karlas, kalvis ir Martos posūnis
Agnesė, Karlo žmona
Mechilda, Kristiano namų virėja
Hilbertas, Kristiano namų kapelionas

Kunas ir Bertramas, Kristiano sargybiniai
Reinhardas, Kristiano riteris
Sebastianas, Kristiansdorfo kunigas
Grizelda, kunigo namų šeimininkė
Valteras, sargybinių vadas
Hermanas, kalnakasys
Vibaldas, monetų kalikas
Jozefas, gelumbių pirklys ir kaimo seniūnas
Anzelmas, siuvėjas
Hansas ir Fridrichas, buvę druskos vežikai iš Halės
Peteris, vagiliaujančių vaikų vadas
Ana, jo sesuo
Kristianas, arklینinkas, pirmasis Kristiansdorfe gimęs vaikas
Berta, jo motina
Tilda, viešnamio šeimininkė
Elizabetė, paleistuvė
Raina, tarnaitė

Meisenas

Otas fon Vetinas, Meiseno markizas*
Jadvyga, jo žmona*
Albrechtas* ir Ditrichas*, Oto ir Jadvygos sūnūs
Sofija ir Adelė, Oto ir Jadvygos dukros
Martinas*, Meiseno vyskupas
Zuzana, Jadvygos tarnaitė ir Martos draugė
Ekehartas, Oto sargybos komendantas
Cicilija, jo žmona
Rutgeris, ginklanešys, Randolpho, kadaise nugalėto pikčiausio Kristiano
priešo, sūnus
Fridmaras, vyresnysis riteris

Kilmingieji ir dvasiškiai

Imperatorius Fridrichas fon Štaufenas, pramintas Raudonbarzdžiu
(it. Barbarossa)*

Beatričė Burgundietė*, jo žmona

Henrikas Liūtas, Saksonijos ir Bajerno hercogas*

Matilda*, jo žmona

Ditrichas fon Landsbergietis*, rytinių žemių markizas, Oto brolis

Dedas fon Goičsas*, markizo Oto brolis

Vichmanas, Magdeburgo arkivyskupas

Pilypas fon Heinsbergas, Kelno arkivyskupas

Liudvikas Geležinis*, Tiuringijos grafas

Albrechto Lokio sūnūs ir Jadvygos broliai: Otas iš Brandenburgo*,
Hermanas iš Veimaro, Ditrichas iš Verbeno ir Bernhardas iš
Arschlebeno

Bernhardas fon Lipė*, Henriko Liūto palydovas ir Haldenslebeno
valdytojas

Petras*, Marijos vienuolyno abatas

Kiti veikėjai

Raimundas, Oto riteris ir Kristiano draugas

Elžbieta, Raimundo žmona

Gizelbertas ir Elmaras, markizo Oto riteriai ir pikčiausi Kristiano priešai

Hartmutas, Albrechto sargybinių vadas

Liudmilas, dainius

Jokūbas, riteris, Luko brolis

Gerolfas, riteris iš Magdeburgo, tarnaujantis arkivyskupui Vichmanui

Rolandas fon Majenau, Goslaro gynėjas

Hojeris fon Falkenšteinas, Kelno arkivyskupo riteris

Valtrūda, kalnakasio iš Goslaro žmona

Gretė, markitantė

Prologas

Sukaupę visą drąsą ir įdėję daug triūso, jie kažkada iškeliavo į nepažįstamą kraštą, kad ten pradėtų naują, geresnį gyvenimą.

Vergai tapo laisvaisiais valstiečiais.

Tačiau daug dalykų – gerų ir baisių – turėjo nutikti, kol valstiečiai tapo piliečiais.

PIRMA DALIS

PASIRUOŠIMAS
KARUI

1179-ųjų birželis

– Mano imperatoriau.

Markgrafas Ditrichas fon Landsbergietis pagarbiai priklaupė prieš galingiausią krikščioniškojo pasaulio valdovą.

– Kelkitės, mano ištikimasis kunigaikšti ir drauge.

Daugybė žvakių užliejo privačius imperatoriškosios poros kambarius šilta šviesa, gausybė atšvaitų kibirkščiuojančia auksu siuvinėtuose drabužiuose. Patalpoje tvyrojo prabangių rytietišκών esencijų aromatas.

Tarnas atnešė vyno. Tada imperatorius Fridrichas fon Štaufenas mostelėjo visiems ranka, įsakydamas palikti juos vienus. Liko tik imperatoriaus žmona Beatričė. Apsivilkusi perlais ir brangakmeniais nusagstyta purpurinės spalvos suknele, ji sėdėjo greta vyro ir susimąsčiusi žvelgė į liekną tamsiaplaukį markgrafą. Šis nepriklausė artimiausiam imperatoriaus patikėtinių ratui, bet dažnai svečiuodavosi rūmuose, lydėdavo jį žygiuose į Italiją ir, valdovo nurodymu, vykdavo diplomatinės misijas.

Tikriausiai Ditrichas vėl tikėjosi sulaukti tokios užduoties, bet šįkart jis buvo reikalingas kaip kovotojas, pagarsėjęs puikiu kardo valdymu.

– Turiu vieną prašymą, – šiek tiek patylėjęs prabilo imperatorius, sąmoningai atsisakęs daugiskaitos minėdamas save.

Nustebęs markgrafas pakėlė akis.

– Jums nereikia manęs prašyti, jūsų didenybe, – atsiliepė jis, išskėsdamas rankas. – Sakykite, ko pageidaujate, ir aš padarysiu viską, kas mano galioje.

Iš taip arti buvo neįmanoma nepastebėti, kad raudonuose Fridricho plaukuose, dėl kurių lombardai pašaipiai vadino jį Raudonbarzdžiu, atsirado nemažai baltų sruogų. Ditrichas suskaičiavo, kad imperatoriui dabar turėtų būti penkiasdešimt septyneri. Paskutiniai pustrėčių metų jam buvo pakankamai kartūs, todėl nenuostabu, kad plaukai ėmė žilti: pirmiausia, nutrūkusi draugystė su Henriku Liūtu, kurį laikė ištikimiausiu draugu ir palydovu, tada gėdingas pralaimėjimas Milane, o galiausiai dar prisidėjo neišvengiamas keliaklupsčiavimas prieš popiežių Aleksandrą, nors beveik dvidešimt metų abu vyrai neslėpė abipusio priešiško. Popiežius piktdžiugiškai mėgavosi priešo nusižeminimu. Aleksandras taip ilgai laikė atgailaujantį imperatorių sau prie kojų šv. Morkaus katedroje Venecijoje, kad jis, Ditrichas fon Ladsbergietis, susirinkusios minios akivaizdoje papriekaištavo popiežiui dėl imperatoriaus pažeminimo.

„Kas Fridrichui smogė stipriausiai, – svarstė Ditrichas. – Ir ko jam ši kartą reikia?“ Kažkas tvyrojo ore – išdavystė arba karas. Visi laukė, kol įvyks kažkas ypatingo, kažkas negirdėto.

– Žinau, kad galiu tikėtis jūsų ištikimybės, – tęsė Raudonbarzdis. – Bet tikiuosi, kad laisva valia sutiksite atlikti šią užduotį.

Imperatorius vėl akimirškai nutilo ir nugėrė keletą gurkšnių iš aukso taurės.

Ditrichas laukė. Nederėjo rodyti imperatoriui savo nekantravimo. Jis slapta žvilgtelėjo į didingai besišypsančią imperatoriene. Jos gėlių kvepalai sklandė ore ir maišėsi su rytietiškais smilkalais. Svaigus aromatas.

„Ji vis dar graži, – mąstė Ditrichas. – Praėjo daugiau nei dvidešimt metų nuo tada, kai Beatričė Burgundietė – tada dar visiškai jaunutė – ištekdėjo už imperatoriaus Fridricho. Kaip jai pavyksta jį suvaldyti?“ Ditrichas akimirką įsivaizdavo imperatoriškąją porą lovoje, bet tuoj pat suvaldė tokias nepagarbias mintis.

Beatričė buvo ne tik graži, bet ir protinga. Nors ne itin prisirišusi prie savo vyro, ji visada palaikė jo siekius, buvo įžvalgi ir pasistengė, kad rytinių žemių markgrafas taptų jo slaptu sąjungininku. Tai įvyko prieš

pustrečių metų, kai ji su Ditricho ir kitų patikėtinių pagalba paskleidė gandą, kad imperatorius nusižemino prieš Henriką Liūtą, galingiausią savo vasalą ir Saksonijos bei Bavarijos hercogą, kad paprašytų jo paramos būsimajam žygiui į Italiją.

Iš tikrųjų, nieko panašaus nebuvo – išskyrus tai, kad Liūtas atsisakė suteikti paramą imperatoriui. Už pagalbą jis įžūliai pareikalavo turtin-gojo Goslaro, miesto, kuriame buvo kasamas sidabras. Taigi buvo per-žengtos visos ribos ir Fridrichas atsisakė sąjungos su garbėtroška Liūtu, nors iki šiol padėdavo jam apsiginti nuo visų priešų. Mūšyje prie Mila-no, kuriame dalyvavo ir Ditrichas, imperatoriaus kariauna be Henriko paramos patyrė triuškinantį pralaimėjimą. Tačiau kai Liūto priešai vėl pakilo į karą prieš jį, į paramos prašymą iš imperatoriaus jis išgirdo tokį pat „ne“. Dėl protingai suregztos Beatricės intrigos jos vyras ir Henrikas Liūtas nesusitaikė.

Nors imperatorius nepatvirtino gandų apie savo nusižeminimą prieš hercogą, bet jiems neprieštaravo. Beatricė pasirūpino, kad ta tema išvis nebūtų minima, todėl imperatorius neprivalėjo pasisakyti šiuo klausimu.

Atrodė, kad imperatorienė mąsto apie tą patį, nes, nuleidusi galvą ir žvelgdama į Ditrichą, ji šypsojosi. Staiga prieš jo akis vėl iškilo nuodė-mingas dviejų nuogų kūnų vaizdas. Gal ji taip veikia mylimosios artu-mas? Mintys apie tai, kad netrukus vėl laikys ją savo glėbyje, užvaldė protą labiau nei tikėjosi. Tik imperatoriškosios tarybos sambrūzdyje jis galės slapta susitikti su nepasiekiamąja. Juk ji ištekėjusi – ir dar už jo vyresniojo brolio.

Imperatoriaus balsas vėl sugrąžino Ditrichą į realybę.

– Jūs žinote, kad hercogas Henrikas jau du kartus nepasirodė mūsų susitikimuose, nes jaučiasi esąs viršesnis ir svarbesnis už imperatoriškąją tarybą.

Ditrichas linktelėjo. Šio susitikimo metu nebuvo kitos temos, kuri būtų labiau aptarinėjama. Daugybę metų Saksonijos kunigaikščiai, tarp

jų ir Ditrichas bei jo broliai: Meiseno markizas Otas fon Vetinas, Dedas fon Goičsas ir Fridrichas fon Brena – kovojo su Saksonijos ir Bavarijos hercogu, nes šis laikė save karaliumi ir visiškai nieko nepaisė. Imperatorius visada jį apgindavo, bent jau iki Henriko akibroksšto, kai jis atsisakė padėti imperatoriui. Nuo to laiko Raudonbarzdis stengėsi su juo susidoro-
 roti, bet Liūtas buvo slidus kaip ungurys. Jį pričiupti pasirodė sunkiau nei manyta.

– Anot patikimų šaltinių, Henrikas nuo vakar apsistojo Haldenslebe-
 no pilyje ir svarsto, ar verta atvykti į tarybą. Nenoriu, kad jis pasirodytų
 tiek šioje, tiek kitoje imperatoriaus taryboje, – imperatorius ištare tai,
 apie ką galvojo Ditrichas.

Tas, kuris tris kartus nepaklūsta imperatoriaus įsakymams, patenka
 į jo nemalonę. Liūto likimas aiškus. Henrikas tai irgi žino. „Iki trijų jis
 tikrai gali suskaičiuoti“, – mintyse nusišaipė Ditrichas.

– Kaip žadate pasielgti, jūsų didenybe? – nepaprastai nuolankiai pa-
 siteiravo Lansbergietis.

Atsisakyti vykdyti imperatoriaus nurodymus buvo neapgalvotas
 sprendimas, net jei šis juos pateikdavo kaip norą. Bet tai buvo ne jo rei-
 kalas. Be to, tam imperatorius turėjo pakankamai jam pavaldžių žmo-
 nių. Nors Ditrichas nebuvo tikras, ar brolis imtųsi tokių priemonių. Tai
 nebūtų neįprasta, o kad imperatorius negailestingas savo priešams, jis
 pakankamai puikiai įrodė Italijoje. Bet dabar – prieš savo sūnėną ir bu-
 vusį draugą?

– Man reikalingas kunigaikštis, kuris puikiai valdo kardą, – dėstė
 imperatorius. – Pagalvojau apie jus. Mačiau, kai kovėtės Legnano mūšy-
 je. Iškviškite Liūtą į dvikovą. Čia ir dabar. Jis negalės išsisukti, nors labai
 mėgsta likti nuošaly. Būsimos dvikovos vieta paskirsiu kitą tarybą.

Markizo Ditricho akys akimirką išsiplėtė – ne iš baimės – iš nuosta-
 bos. Koks protingas ėjimas!

Jis vėl priklaupė.

– Galite manimi pasikliauti.

Imperatorius vėl liepė jam atsistoti.

– Iš savo kunigaikščių nepažįstu nė vieno, kuris taip mikliai valdytų kardą kaip jūs. Visa galva pralenkiate Henriką šioje srityje. Prieš jus Liūtas neturėtų jokių šansų. Be to, Viešpats jūsų pusėje. Aš jūsų pusėje. Hercogas išsigąs ir neatvyks. Tada galėsime jį ištremti.

„Negi Liūtas tikrai rizikuotų trečią kartą neatvykti į imperatoriškąją tarybą, – svarstė Ditrichas. – Kovos metu Braunšveigietis negalės tikėtis išsisukti su pora įbrėžimų.“ Pralaimėtojas pripažįstamas kaltu ir vietoje jam įvykdoma mirties bausmė.

– Apkaltinkite jį sąmokslu, – pasiūlė imperatorius. – Remkitės tuo, kad jis vis puldavo jūsų žemių sienas. Taip iššūkis atrodys labiau įtikinamas, aplinkybės bus sunkinančios, todėl Henrikas negalės atmesti dvikovos.

– Kaip pageidausite, mano imperatoriau. Padarysiu tai rytoj prieš susirinkimą, – užtikrino Ditrichas.

– Žinojau, kad galiu jums pasikliauti.

Patenkintas imperatorius atsilošė krėslė.

– Už tai jums bus atlyginta. Žinau, kokių tragiškų nuostolių patyrėte prieš keletą metų, – tarė jis, stebėdamas, kaip apsiniaukia Ditricho veidas.

Vienintelis markizo sūnus, ką tik įšventintas į riterius, žuvo turnyro metu. Jei mirtų ir Landsbergietis, jo linija išnyktų. Rytinių žemių markizas stengėsi vyti šalin visus iškilusius vaizdinius. Veltui. Jis vėl išvydo ietimi sužeistą sūnų, skęstantį kraujo klane. Stengėsi susikaupti, nes baiminosi, kad ims trūkčioti balsas.

Tarsi pajutęs markizo nuogastavimus, Fridrichas kalbėjo toliau.

– Duodu žodį, kad po jūsų mirties rytinės žemės liks Vetinų šeimos nuosavybė.

Ditrichas žemai nusilenkė. Akimirką patylėjęs jis pridūrė:

– Kadaisė viena jauna protinga moteris man išpranašavo, kad taip bus.

Imperatorius susidomėjęs pažvelgė į jo veidą ir palinko į priekį. Beatričė čiupo vyrui už rankos.

– Ar toji moteris pasakė, kaip baigsis kova?

– Ne, – Ditrichas dar kartą žodis žodin prisiminė savo ir Martos pokalbį. – Ji nieko nepasakė, galbūt todėl, kad tokia dvikova neįvyks...

„Bet tuo aš nepasikliaučiau, – mąstė jis. – Savo sėkme taip pat. Man reikalingas Kristianas iš Kristiansdorfo. Geresnio priešininko pratyboms niekur nerasiu.“

Tarsi perskaitęs jo mintis, imperatorius išdėstė Ditrichui dar vieną nurodymą.

– Šiandien pat surenkite parodomąją kovą. Gabų kovotoją, manau, rasite be didelių pastangų. Jau pasirūpinta tuo, kad būtų pakankamai žiūrovų.

Ditricho šie žodžiai nenustebino. Rūmuose jis praleido pakankamai laiko, kad žinotų – atsitiktinai čia niekas nevyksta. Be žodžių nusilenkęs, imperatorių porai leidus, paliko kambarį.

Eidamas iš prabangios Magdeburgo arkivyskupo rezidencijos, kurią Vichmanas užleido tarybai ir imperatoriškai šeimai, Ditrichas pasijuto sekamas smalsių žvilgsnių. Jo ir imperatoriaus pasitarimas nebuvo toks ypatingas, bet šįkart, atrodė, ne tik dvariškiai, bet ir tarnai laukė, kol įvyks kažkas neįprasto.

Dideliais žingsniais Ditrichas kirto rūmų kiemą ir žvalgėsi riterio, kuris atrodė geriausias pasirinkimas būsimai parodomajai kovai.

Kaip ir tikėjosi, rado jį pas ginklanešius, atvykusius į Magdeburge vykšančią imperatoriškąją tarybą kartu su Oto riteriais.

Jauni berniukai lyg suakmenėję spoksojo į Kristianą iš Kristiansdorfo, kuris tuo metu kartu su jaunesniu šviesiaplaukiu riteriu demonstravo,

kaip vikriai išsisukti nuo priešininko kardo ir kirsti mirtiną atsakomąjį smūgį tarp kaklo ir pečių.

Prieš Landsbergiečio akis vėl iškilo rūškani prisiminimai. Pasinaudojęs panašiu manevru prieš penkerius metus Kristianas nugalėjo stambesnę ir stipresnę priešininką, mirtiną savo varžovą Randolfą. Tai įvyko tada, kai Randolfas nudūrė vos išventintą į riterius Ditricho sūnų. Sužinojęs apie tai Meiseno markizas nusivylė savo palydos nariu ir leido Kristianui iškviesti jį į mirtiną dvikovą. Jau legenda tapusioje kovoje Kristianui pavyko nugalėti milžiną vos dviem smūgiais.

Ditrichas prietemoje prisiartinęs prie grupės pamatė, kad ginklanešiai, matydami išpūdingus manevers, vieni kitiems susižavėję kumščiuoja į šonus ir šnabzdasi.

– Jurgi ir Hervigai, jūsų eilė! – sušuko Kristianas.

Iš ginklanešių rato į priekį žengė du jaunuoliai. Tą pačią akimirką Kristianas ir Lukas, šviesiaplaukis riteris, su kuriuo kartu demonstravo kovinius įgūdžius, pastebėjo besiartinantį markizą.

– Pasveikinkite markizą Ditrichą fon Landsbergietį, jūsų valdovo, markizo Oto, brolių, – kreipėsi į ginklanešius Lukas.

Šie nieko nelaukdami pakluso.

Atsakydamas į sveikinimą Ditrichas pagalvojo, kad abu riteriai labai nepanašūs, bet yra geriausi draugai.

Kristianas, įpusėjęs trisdešimtmetį, griežtų veido bruožų ir trumpa, tamsia barzda, dvelkė niūrumu ir tamsumu, įvaizdį dar papildė juodi drabužiai ir žirgas. Kartais jis net buvo vadinamas „Juoduoju raiteliu“. Lukas, kadaise buvęs Kristiano ginklanešys ir mokinys, užsisiautęs riterio apsiaustą ir prisisegęs kardą atrodė ne taip išpūdingai. Bet jaunėlis mielai juokaudavo, o mėlynos akys ir šviesios garbanos sulaukdavo nemažai slaptų, susidomėjimo kupinų merginų žvilgsnių.

Abu mandagiai nusilenkė rytinių žemių markizui.

– Jūs – vienintelis pilies valdytojas iš mano pažįstamų, kuris nuo išventinimo nepriaugo nė vieno gramo riebalų ir kuris dar varginasi

ginklanešiams asmeniškai skirti keletą pamokų, – draugiškai juokaudamas markizas pasveikino tamsiaplaukį riterį.

Jie jau ilgai pažinojo vienas kitą ir pakankamai daug buvo kartu patyrę, todėl pasitikėjo vienas kitu. Kristianas žinojo ir apie slaptą sąjungą su Jadvyga, Meiseno markize, kad sušvelnintų skubotus ir neapgalvotus savo vyro, Ditricho brolio, sprendimus.

– Galbūt abu šie dalykai susiję, – atsakė Kristianas ir nusišypsojo. – Bent taip tvirtintų mano žmona.

– Ar ji kur nors netoliese? Mielai pasisveikinčiau.

Kristianas apsižvalgė ir pamatė Martą kartu su kitomis moterimis bei pustuziniu vaikų. Tą akimirką ji ramino jauniausią Jadvygos dukrą, kuri tikriausiai pargriuvo ir dabar gailiai verkšleno. Marta prisitraukė Adelę artyn, priglaudė ranką prie nubalno kelio ir ramindama kalbino mergaitę.

Kristianas tikėjosi, kad penkiametė nesupras, kodėl Martai prisilietus skausmas staiga aprimsta. Įprastai jis jausdavosi ramus, nes žmona puikiai žinojo, kada gali pasinaudoti savo ypatingomis galiomis. Bet retkarčiais iš gailesčio ji labai rizikuodavo. Todėl dabar vyras labai nudžiugo, kad gali ją pasikviesti.

Jis skubiai pamojo vienam iš ginklanešių.

– Prašau pakviesti poniją Martą. Skubiai!

Strazdanotas vaikas nusilenkė ir nubėgo.

Tuo metu Ditrichas uždėjo ranką riteriui ant peties.

– Manęs paprašė pademonstruoti kovinius įgūdžius. Kadangi nepažįstu geresnio priešininko už jus, prašau suteikti man garbę.

– Savaime suprantama. Man būtų garbė.

Ditrichas nusijuokė.

– Kitokio atsakymo ir nesitikėjau, žinojau, kad nepaliksime manęs be-
doje.

Prie jų prisiartinio jauna, liekna ir grakšti moteris, ilgaus kaštoniniais plaukais, kuri mandagiai pasveikino Ditrichą.

Skaitykite likusius
476 iš **496** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Epinis romanas apie viduramžius, gyvai ir unikaliai atkuriantis Vidurio Europos istoriją

Prieš daugelį šimtmečių gyvenimas buvo griežtai sutvarkytas. Kiekvienas žmogus gimdamas jau turėjo savo paskirtą vietą žemėje. Bet atsirado drąsuolių, pasiryžusių tai pakeisti. Jie iškeliavo kurti laisvesnio, geresnio gyvenimo į nežinią, atsisakę praeities ir pasiėmę tik būtiniausią dalyką – viltį. Žinojo, kad tikslą pasieks ne visi, bet vis tiek pasiryžo. Ir įvyko stebuklas.

1179 metai Magdeburge. Imperatoriškosios tarybos metu imperatorius Fridrichas, pramintas Raudonbarzdžiu, meta pirštinę Saksonijos hercogui Henrikui Liūtui. Tai reiškia tik vieną – šalį vėl apims karas, todėl Kristianas su Marta privalo susitaikyti su tuo, kad vieną dieną jis pasieks ir jų kaimą.

Meiseno markizas Otas nusprendžia paimti į karą neprilygstamą kovotoją Kristianą, kad šis vestų vieną iš jo kariuomenių. Namuose likusi Marta patiria dar vieną likimo išbandymą: Otas nusprendžia, kad Kristianui išvykus Kristiansdorfo valdymą perims valdžios ištroškęs jo vyriausiasis sūnus Albrechtas. O šiam pribuvėja Marta ir jos ypatingos galios jau seniai tapo krislu akyje...

Aras ir nuotrauka © Hildart Herberichsen

Žurnalistė ir rašytoja **Sabine Ebert** neįtikėtinai išgarsėjo vos per kelias savaites. Įspūdingos apimties istorinis romanas „Pribuvėjos paslaptis“, kurio veiksmas vyksta XII a. Saksonijoje, vos pasirodęs Vokietijoje virto tikra sensacija. Parašyta iš tikros aistros sakšų ir vokiečių istorijai knygų apie pribuvėją Martą serija vis plečia gerbėjų būrius visame pasaulyje, o S. Ebert knygos tapo bestseleriais. Jau parduota milijonai šių istorinių romanų egzempliorių, **ARD** televizijoje pagal šį romaną sukurtas filmas. Žurnalistinis smalsumas padėjo Sabinei Ebert surinkti istoriografinę medžiagą, o tobula plunksnos valdymas ir lingvistikos studijos Rostoko universitete – sukurti patrauklius personažus ir įtampas kupiną ankstyvųjų viduramžių pasakojimą.

PIRK PIGIAU!

ISTORINIS NUOTYKIŲ ROMANAS

Jei jums patiko Dianos Gabaldon knygų serija „Svetimšalė“, taip pat „Pribuvėjos paslaptis“ ir „Pribuvėjos nuodėmė“, privalote perskaityti ir knygą „Pribuvėjos išpažintis“.

ISBN 978-609-484-492-8

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, išsilygina ir išvaizda nemokama

OBUOLYS

nuo 2004

obuolys.lt

KITI FORMATAI:

Audiotyra

Elektroninė knyga

Pribuvėjos sagos knygos

